

Vári Fábán László
(1951, Tiszaújlak) kárpátaljai
költő, író, Mezőváriban
és Nyíregyházán él,
Babérkoszorú-díjas

Vári Fábán László

Egyszerű vers a létről

Úgy tudni, vízben fogant az élet,
s a tűz teremtett hozzá tereket:
a megáldott szirtre tenyérnyi édent,
asszonyhoz kígyót, almát, egyebet.

Rákapván akkor a gyakori nászra
a szerelmet ringató vízen kívül,
vérére bízta rá eszét az ember,
és dajkája iránt a szíve kihült.

Termeli-hordja a vízbe a szennyet,
mit megzabált, s gőgjében elfuserált.
A szeplőtlen Marsra is menekülne,
úgy rúgná magáról le a halált.

De jön fel a Nap víruskoronásan,
s a teremtmény szomorú, akár a fű.
Végső takarítást ígér a tenger,
s fertőtleníteni majd eljön a tűz.

Fehér ingben

Fárasztó volt a nyár.
Barátibb őszt vártunk,
de göthös lett s álnok
a feljegyzés szerint.
Amit súgott, attól
borsószik a hátunk,
és imára kulcsoljuk
kezünket megint.

Bele is gebedünk,
ha tovább időzik.
Vonultában így is
túszokat szedett.
A szerencsétlenek
szervdonorok, s még csak
kirendelt angyal sincs
ketrecük felett.

Fehér havat vártunk
a sorozatos gyászra,
de beállt a pangás,
és a köd örök.
Parázna ölében
jóleshet a párzás –
bujálkodnak benne
boldog ördögök.

Történt, ami történt,
a mi kezünk tiszta.
Az emlékharangot
csak hagyjuk szólani,
és az új esztendőt,
ha ideér végre,
fehér ingben
illendő köszönteni.